

Publicerad 2006-10-25 13:28 av Lola Linorum

höstmåne

Löven virvlar.

Höstmånen står stor och ståtlig i stjärnhimlen.

Staden är tyst och stilla.

Alla ligger hemma i sina varma och sköna sängar, ingen har en tanke på den kyliga tystaden utanför.

Men vänta!

En liten varelse rör sig med snabba steg framåt i parken.

En liten flicka på väg hem från festen. Hon är så full att hon knappt kan stå på benen men gör så gott hon kan för att ta sig hemåt.

I höstmånens sken vinglar hon frammåt på helt fel väg.

Löven virvlar runt henne och hon går i motvind som att den ville säga till henne att det är fara och färde på denna stig, men den stackar flickan tänkte inte på annat än allt hon gjort på festen och vad dumt det var.

Plötsligt får hon känslan av att hon är iakttagen.

Hon svänger runt bara för att upptäcka att hon är ensam... Och vilse..

Hon ser sig om efter vägen och tror hon ser något i den riktningen. Hon snabbar på stegen. Hennes skugga följer henne tätt i månskenet.

'Knäck!' Något rör sig där!

Hon vänder sig hastigt om än en gång men inget finns där.

Höstmånen iaktar stilla det hela.

Hon var helt säker på att hon hörde något. Ångesten stiger, hon står blickstill i flera minuter och lyssnar men allt hon kan höra är sina egna hjärtslag. Äh vafan...

Hon drar i sig några klunkar av flaskan i handen och raglar iväg mot gångstigen, men kan inte bli av med den där känslan av att av att vara förföljd. Hon är snart utanför parkområdet när hon hör någon gå bakom henne.

Hon vände sig om och såg ett par ögon lysa imörkret ca hundra meter bort.

En man i svart rock, halsduk uppvirad till öronen, och hatt kommer sakta och hotfullt gående mot henne.

Hon vänder sig tillbaka och ångesten tilltog.

Vadvadvadvadvadvadvad ska jag göra!!

Hon snabbar på stegen och hör att mannen också gör det. Hon går ännu fortare och mannen gör det samma.

Hon grips av fullständig panik och rusar allt hon kan i riktning hem.

Spriten skvalpar runt i flaskan som hon håller i handen, allt har mer eller mindre spillts ut vid det här laget.

Mannen har nästan kommit ikapp henne, hon kan höra hans flämtningar. Hon känner en hand runt armen och hon skriker allt hon kan i ren och skär dödsångest. Smack!

Någonting träffar henne hårt i bakhuvudet. Mannen ryter åt henne att vara stilla men hon skriker och sprattlar som aldrig förr.

Plötsligt grips hon av ett underligt lung. känner hon spritflaskan i handen, tung och hård. Hon slutar kämpa emot och står helt stilla. Mannen stannar av i sina ansträngningar och hämtar andan. Hon känner en tår sakata trilla ner för hennes rosenröda kind. Den fryser till is i sin väg ner mot marken och liggen som en prisma och glimmar i höstmånens sken. Krasch!

Hon drämmer flaskan allt hon kan i mannens bakhuvud. En liten prisma försvinner i mängden, mannen

ligger död på marken.

I en pöl av blod små diamanter skiner, endast höstmånens sken har sett vad som hänt men som en ensam tår försvann i mängden ska också flickan göra detsamma.

Aldrig ska någon få veta och aldrig fick någon det heller.

SLUT :D

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Lola Linorum med Poeter.se id #5397 innehar upphovsrätten